

**VIII MIĘDZYNARODOWE JESIENNE DNI BIBLIJNE
„OD WIARY ABRAHAMA DO WIARY KOŚCIOŁA”**

**WYZNANIE WIARY PIOTRA
(MT 16,13-20) W KOMPOZYCJI
EWANGELII**

KS. JAN KLINKOWSKI

**18-19 października 2012 r.
Katolicki Uniwersytet Lubelski**

WYZNANIE WIARY PIOTRA (MT 16,13-20) W KOMPOZYCJI EWANGELII

Każda Ewangelia posiada specyficzną kompozycję, która w dużej mierze podporządkowana jest zaprezentowaniu credo. Wyznanie wiary kształtowało się w pierwotnej wspólnocie jerozolimskiej, a następnie, w miarę rozprzestrzeniania się wiary w Jezusa, ulegało lokalnym rozszerzeniom, w wyniku polemiki prowadzonej z innymi nurtami judaizmu. Wspólnota Kościoła prowadziła także refleksję teologiczną nad postacią i misją Jezusa, posługując się posiadanym zasobem idei starotestamentalnych oraz czerpiąc liczne pojęcia z filozofii hellenistycznej. Jeśli przyjmiemy teorię dwóch źródeł jako wiodącą w procesie powstawania Ewangelii, to pierwsze sformułowane credo może znajdować się w Ewangelii Marka, ponieważ ta Ewangelia uważana jest za źródło dla Ewangelii Mateusza i Łukasza¹. Chociaż postawiliśmy sobie za zadanie spojrzeć na wyznanie wiary Piotra pod Cezareą Filipową z perspektywy Ewangelii Mateusza, to jednak dopiero z szerszej, synoptycznej perspektywy uzyskujemy właściwy ogląd słów Piotra. Spróbujmy zatem zajrzeć do pierwszych wspólnot chrześcijańskich i prześledzić proces kształtowania się wyznania wiary.

---

¹ Dyskusja nad procesem powstawania Ewangelii nie została zamknięta, jednak teza postawiona w zarysie przez H.J. Holtzmanna o istnieniu dwóch źródeł dla Ewangelii Mateusza i Łukasza w postaci Ewangelii Marka i źródła Q, wydaje się dzisiaj dominować w interpretacji kształtowania się Ewangelii synoptycznych. Por. H.J. HOLTZMANN. *Die synoptischen Evangelien. Ihr Ursprung und geschichtlicher Charakter*. Leipzig 1983; R. BARTNICKI. *Ewangelie synoptyczne*. Warszawa 2003 s. 72-84.

1. JEZUS SYNEM BOŻYM I SYNEM CZŁOWIECZYM

Ewangelista Marek zaprezentował cel swojej Ewangelii już w pierwszym zdaniu Ewangelii: „Początek Ewangelii o Jezusie Chrystusie, Synu Bożym” (Mk 1,1)². Realizacja tematu przebiega poprzez stopniowe objawianie posłannictwa Jezusa. W pierwszej części, od 1,14 do 8,27-30, dowiadujemy się, że Jezus jest Mesjaszem, a w drugiej części, od 8,31 do 16,8, że ten Mesjasz jest Synem Człowieczym i Synem Bożym. Apogeum w poznaniu Jezusa osiągamy w wypowiedzi setnika spod krzyża: „Prawdziwie, ten człowiek był Synem Bożym” (Mk 15,39)³. Pierwsza część Markowej prezentacji oparta jest na trzech sekcjach tematycznych (Mk 1,14-3,6; Mk 3,7-6,6a; Mk 6,6b-8,30), w których wątkiem wiodącym jest tworzenie wspólnoty wokół Jezusa. Jezus powołuje uczniów (Mk 1,16-20), wybiera dwunastu (Mk 3,13-19) i rozsyła z misją głoszenia nauki z mocą (Mk 6,7-13). Każda z sekcji składa się z tekstu sumarycznego, prezentującego nam czas i miejsce akcji (Mk 1,14-15; Mk 3,7-12; Mk 6,6b), następnie sytuacji z uczniami (Mk 1,16-20; Mk 3,13-19; Mk 6, 7,13) oraz z prezentacji nauczania i cudów Jezusa (Mk 1,21-3,5; Mk 3,20–5,43; Mk 6,14-8,26). Poszczególne bloki tematyczne kończy sytuacja konfliktowa (niezrozu-

---

² Chociaż określenie „Syn Boży” opuszczone jest w niektórych rękopisach, to jednak od II w. po Chr. panowała powszechna zgodność co do jego użycia w tekście. Por. D.J. HARRINGTON. *Ewangelia według świętego Marka*. W: *Katolicki komentarz biblijny*. Red. R.E. Brown, J.A. Fitzmyer, R.E. Murphy. Warszawa 2001 s. 958.

³ Warto zauważyć, że Bilezikian, stosując zasady arystotelesowskie, uznał Ewangelię Marka za utwór wzorowany na tragedii greckiej. Ewangelia posiada, zgodnie z arystotelesowskimi zasadami: prolog (Mk 1,1-15), wielowątkowość akcji (Mk 1,16-8,26), scenę rozpoznania (wyznanie Piotra, Mk 8,27-30) oraz odwrócenie losu głównego bohatera, po którym następuje ostateczne rozwiązanie (Mk 8,31-16,8). Por. G. BILEZIKIAN. *The Liberated Gospel: A Comparison of Mark and Greek Tragedy*. Grand Rapids 1972.

mienia misji Jezusa), która przybliży wydarzenie krzyża, ale również prowadzi do samookreślenia wspólnoty wokół Jezusa (Mk 3,6; Mk 6,1-5; Mk 8,27-30). Szczególne miejsce w prezentacji postaci Jezusa odgrywają egzorcyzmy, które usuwają królestwo szatana, a wprowadzają królestwo Jezusa. Marek wybrał właśnie egzorcyzm na pierwszy cud Jezusa (Mk 1,23-28), pokazując, że przez naukę z mocą (διδασχῆ καὶνὴ κατ' ἔξουσίαν) (1,27) rodzi się i rozwija królestwo Boże. Proklamacja Jezusa jako króla dokonuje się pod Cezareą Filipową, kiedy Piotr wyznaje: „Ty jesteś Mesjasz” (8,29). W drugiej części Ewangelii (Mk 8,31-16,8) Marek prezentuje Jezusa w tytule Syna Człowieczego poprzez trzy kolejne etapy objawiania się (Mk 8,31-9,29; Mk 9,30-10,31; Mk 10,32-13,37) oraz opis męki i zmartwychwstania Jezusa (Mk 14,1-16,8). Wydaje się, że w drugiej części wątek wiodący jest eksponowany w tekstach sumarycznych (Mk 8,31-33; Mk 9,30-32; Mk 10,32-34). W tych tekstach Jezus jest przedstawiany jako Syn Człowieczy, który musi cierpieć, zostanie zabity i po trzech dniach zmartwychwstanie. Sytuacje z uczniami ukazują problematykę życia pierwszej wspólnoty wyznawców Chrystusa. Najpierw słyszymy wezwanie do naśladowania Jezusa (Mk 8,34-38), następnie jesteśmy świadkami sporu o pierwszeństwo (Mk 9,33-37) uwieńczonego prośbą o stanowiska synów Zebedeusza (10, 35-45). Warto zwrócić uwagę na wezwanie Jezusa: „Jeśli kto chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i Mnie naśladuje” (Mk 8,34)⁴. Słowa te stają się zrozumiałe jedynie w kontekście wydarzeń paschalnych, a więc należy je sytuować w nauczaniu pierwotnej wspólnoty Kościoła. Podobnie jak w pierwszej części, program królestwa Bożego przedstawiany

---

⁴ Motyw zaparcia (ἀπαρνησάσθω) i wzięcia krzyża (ἀράτω) jest w aoryście i sugeruje czynność jednorazową, a wezwanie do naśladowania (ἀκολουθείτω) występuje w czasie teraźniejszym, a więc jest czynnością stałą. Por. A. POPOVIĆ. *Biblijske teme. Egzegetsko-teološka analiza odabranih tekstova Starog i Novoga zavjeta s Dodatkom*. Zagreb 2004 s. 94.

jest w sekcjach poświęconych nauczaniu i cudom (Mk 9,1-29; Mk 9,38-10,31; Mk 10,46-13,37). Temat powtórnego przyjścia Chrystusa zostaje wprowadzony w tak zwanej „Małej Apokalipsie”, w rozdziale 13. Ewangelii Marka, gdzie słyszymy zapowiedź: „Wówczas ujrzą Syna Człowieczego, przychodzącego w obłokach z wielką mocą i chwałą” (13,26). Obraz wniebowstąpienia i zasiadania po prawicy Boga z Mk 16,19 może już być wkomponowany pod wpływem późniejszej tradycji.

Zatem Markowe *credo* należałoby sformułować następująco: Jezus jest Mesjaszem i Synem Człowieczym, który cierpiał, został zabity i zmartwychwstał oraz przyjdzie powtórnie jako sędzie. Ten Syn Człowieczy jest Synem Bożym, co w pełni objawiło się w wydarzeniu krzyża.

2. JEZUS MESJASZEM I SYNEM BOŻYM

Pierwsze zdanie Ewangelii św. Mateusza określa aspekt zainteresowania ewangelisty osobą Jezusa Chrystusa: „Rodowód”⁵

---

⁵ Dla żydowskiego sposobu myślenia wynikała z rodowodu jednoznaczna symbolika liczb. Ponieważ według hebrajskiej interpretacji imię Dawid (D = 4; W = 6; D = 4) ma wartość liczbową (4 + 6 + 4 = 14), jest ono zbudowane według rytmu liczby 14, która była liczbą Dawida. Potrając świętą liczbę Dawida 14, autor Ewangelii Mateusza chce powiedzieć, że Jezus z Nazaretu jest nie tylko potomkiem Dawida; Jezus jest kimś więcej niż Dawid. Por. I. DUGANDŽIĆ. *Biblijska teologija Novoga zavjeta*. Zagreb 2004 s. 71; A. LÄPPLE. *Od Księgi Rodzaju do Ewangelii*. Kraków 1983 s. 447. Warto zauważyć, że czternastka była świętą liczbą Ozyrysa, w Egipcie czczonego jako boga nieśmiertelności. Por. E.F. MAŁKOWSKI. *Przed faraonami*. Warszawa 2007 s. 107. Choć analogia wydaje się zbyt daleko posunięta, to jednak należy pamiętać, że ewangelista Mateusz wykazał szczególne zainteresowanie Egipcem, może więc nieobca była mu również symbolika tego kraju. Z pewnością mieszkańcy diaspory aleksandryjskiej posiadali znaczną wiedzę na temat kultu religijnego w Egipcie.

Jezusa Chrystusa, syna Dawida⁶, syna Abrahama⁷. Nagłówek ten przypisuje Jezusowi tytuły mesjańskie: Chrystus, syn Dawida i Abrahama⁸. Zamykając rodowód, Mateusz wyjaśni, że będzie przedstawiał Jezusa, który jest zwany Chrystusem. Józef konsekwentnie jest prezentowany jako mąż Maryi pochodzący z rodu Dawida (Mt 1,16.19.20.24) i w ten sposób, poprzez przyjęcie⁹, Jezusa daje Mu prawo do dziedziczenia tytułu mesjańskiego. Przyjęcie ciała z Maryi pozwala utrzymać równowagę między naturą boską i ludzką. Zatem od początku Ewangelii Mateusza Jezus jest Mesjaszem, który proklamuje królestwo niebieskie. Jezus jest również od początku Ewangelii przedstawiany jako Syn Boży. Z perykopy o narodzeniu Jezusa (Mt 1,18-25) dowiadujemy się, że Maryja znalazła się brzemenną za sprawą Ducha Świętego (Mt 1,18). Potwierdza tę prawdę sam Bóg przez swojego posłańca, anioła, który mówi we śnie do Józefa: „nie bój się wziąć do siebie Maryi, twej Małżonki; albowiem z Ducha Świętego jest to, co się w Niej poczęło” (Mt 1,20). Następnie Mędrcy ze Wschodu, gdy przybyli do Jezusa, wyznali swoją wiarę w Niego, oddając Mu pokłon. Mateusz kieruje swoją Ewangelię do tych, którzy już wierzą i potrzebują umocnienia w wierze. Kościół Mateusza

---

⁶ Tytuł „syn Dawida” na określenie Jezusa występuje u Mateusza 9 razy (1,1; 9,27; 12,23; 15,22; 20,30.31; 21,9.15; 22,45). U Mk natomiast i u zależnego od niego Łk tylko dwa razy (Mk 10,47 n-Łk 18,38 n; Mk 12,35 n-Łk 20,41-44). Por. J. KUDASIEWICZ. *Ewangelie synoptyczne dzisiaj*. Warszawa 1986 s. 207.

⁷ W Abrahamie wszystkie narody miały zapowiedziane błogosławieństwo (Rdz 12,3; 22,18). Por. J. ŁACH. *Dziecię się nam narodziło. W kręgu teologii Ewangelii dziecięctwa Jezusa*. Częstochowa 2001 s. 16.

⁸ Por. J. KUDASIEWICZ. *Problematyka literacka Mt 1-2*. W: *Mesjasz w biblijnej historii zbawienia*. Red. S. Łach, M. Filipiak. Lublin 1974 315.

⁹ Przypomnijmy w tym miejscu analogię z dziejów Imperium Rzymskiego. Cesarz August zaadoptował Tyberiusza i w ten sposób przekazał mu prawo do dziedziczenia władzy. Por. M. CARY, H.H. SCULLARD. *Dzieje Rzymu*. T. 2. Warszawa 2001 s. 62.

potrzebuje ponownego uzasadnienia swojej wiary od chwili, w której Synagoga definitywnie odrzuciła Jezusa jako Mesjasza. Potrzebowali tego uzasadnienia przede wszystkim chrześcijanie pochodzący z narodu żydowskiego. Znaleźli się poza wspólnotą narodową i wspólnotą dotychczasowej wiary. Mateusz oferuje im nową wspólnotę, którą jest Kościół. Przywiązani tak mocno do prawa, otrzymują nowe prawo, nową Torę. W centrum Tory znajduje się objawienie na Synaju i nadanie dekalogu na górze (19,1-20,21). Jezus przynosi nowe prawo (Iz 42,1.4), które zostaje nadane również na górze, a zawarte jest w błogosławieństwach. Kompozycja Ewangelii Mateusza odwzorowuje Torę, a wystąpienie Jezusa na górze (Mt 5,1-48) staje się prezentacją programu, który kontynuowany jest aż do 7,28, a uszczegółowiony zostaje w dalszej treści Ewangelii. Realizacja tego prawa jest drogą zbawienia, ponieważ nagroda za ten styl życia jest w niebie (Mt 5,12)¹⁰. Mateusz zbuduje zatem swoją Ewangelię na fundamencie pięciu ksiąg, skoncentrowanych wokół głównych mów, poprzedzonych prologiem i zakończonych epilogiem¹¹. Każda z pięciu ksiąg kończy się charakterystyczną formułą.

---

¹⁰ Por. B.W. BACON. *The „Five Books” of Matthew against the Jews*. „The Expositor” 15:1918 s. 56-66; A. WANSBOROUGH. *St. Matthew*. W: *A New Catholic Commentary on Holy Scripture*. Red. R. Fuller. London/Nelson 1969 s. 905; W.D. DAVIES, D.C. ALLISON. *The Gospel according to Saint Matthew*. V. I. ICC Edinburgh 1988 s. 59; D.R. BAUER. *The Structure of Matthew’s Gospel. A Study in Literary Design*. Sheffield 1989 s. 26-32; T. HERGESEL. *Historia zbawienia według św. Mateusza*. RBL 44:1991 nr 1-3 s. 25-36.

¹¹ J. Kudasiwicz uważa, że nazwanie Ewangelii Dzieciństwa oraz opisu męki i zmartwychwstania prologiem i epilogiem nie jest zbyt szczęśliwe. J. KUDASIEWICZ. *Ewangelie synoptyczne*. W: *Wstęp do Nowego Testamentu*. Red. R. Rubinkiewicz. Poznań 1996 s. 183. Posługując się jednak tymi terminami, nie umniejszamy wartości tych części, ale ukazujemy ich pozycję w strukturze całości Ewangelii.

<i>Prolog</i> : opowieść o dzieciństwie Jezusa (Mała Tor)	rozd. 1-2
<i>Księga pierwsza</i> : Proklamacja królestwa i jego programu	rozd. 3,1-7,29
<i>Część pierwsza</i> : Prezentacja Jezusa i powołanie pierwszych uczniów	(3,1-4,25)
<i>Część druga</i> : Mowa – Kazanie na Górze	(5,1-7,29)
„Gdy Jezus dokończył tych mów”	(7,28)
<i>Księga druga</i> : Przepowiadanie królestwa w mocy i słowie	rozd. 8,1-11,1
<i>Część pierwsza</i> : Prezentacja tytułów Jezusa i grona dwunastu	(8,1-10,4)
<i>Część druga</i> : Mowa misyjna	(10,5-11,1)
„Gdy Jezus skończył dawać te wskazania”	(11,1)
<i>Księga trzecia</i> : Obowiązywalność zasad królestwa w codziennym życiu	rozd. 11,2-13,53
<i>Część pierwsza</i> : Konfrontacja z faryzejską interpretacją Prawa	(11,2-12,50)
<i>Część druga</i> : Mowa o królestwie w przypowieściach	(13,1-53)
„Gdy Jezus dokończył tych przypowieści”	(13,53)
<i>Księga czwarta</i> : Kościół drogą realizacji królestwa	rozd. 13,54-19,1a
<i>Część pierwsza</i> : Uniwersalizm wspólnoty i wyznanie wiary	(13,54-17,21)
<i>Część druga</i> : Mowa eklezjalna	(17,22-19,1a)
„Gdy Jezus dokończył tych mów”	(19,1)
<i>Księga piąta</i> : Wypełnienie królestwa	rozd. 19,1b-26,2
<i>Część pierwsza</i> : Dobra materialne i sprawowanie władzy we wspólnocie	(19,1b-22,46)
<i>Część druga</i> : Mowa eschatologiczna	(23,1-26,2)
„Gdy Jezus dokończył wszystkich tych mów”	(26,1)
<i>Epilog</i> : Męka i zmartwychwstanie	rozd. 26,3-28,20

Kompozycja Ewangelii Mateusza podkreśla postać Jezusa jako prawodawcy, który buduje wspólnotę wiary, jaką jest Kościół, w oparciu o nową Torę¹². Program królestwa niebieskie-

---

¹² Por. G.D. KILPATRICK. *The Origins of the Gospel according to Matthew*. Oxford 1946 s. 107 n. Podobnie W.D. DAVIES. *The Setting of the Sermon on*

go zawarty jest w Kazaniu na Górze (5,1-7,28), ale jego najważniejsza część jest wyrażona w błogosławieństwach (5,1-12)¹³ oraz w antytezach (5,13-48)¹⁴. Te dwa fragmenty łącznie możemy traktować jako tekst inauguracyjnego wystąpienia Jezusa (5,1-48) z dalszym rozwinięciem w postaci wskazań szczegółowych dla uczniów Jezusa, którymi są wszyscy wierzący w Niego (6,1-7,28). Kluczem do zrozumienia myśli teologicznej Mateusza jest zdanie zawarte w centrum programowego wystąpienia Jezusa na górze: „Nie sądzicie, że przyszedłem znieść Prawo albo Proroków. Nie przyszedłem znieść, ale wypełnić” (Mt 5,17)¹⁵. W ujęciu Mateusza Stary Testament znajduje swoje wypełnienie w Jezusie. Potwierdzają to starotestamentalne cytaty wypełnienia stosowane często przez tego ewangelistę: 1,23 (Iz 7,14-16); 2,15 (Oz 11,1); 2,18 (Jer 31,15); 2,23 (Iz 11,1); 4,15-16 (Iz 8,23; 9,1); 8,17 (Iz 53,4); 12,18-21 (Iz 42,1-3); 13,35 (Ps 78,2); 21,5 (Za 9,9); 27,9-10 (Za 11,12)¹⁶. W ten sposób Mateusz pragnie powiedzieć, że w Jezusie i w Jego nauczaniu realizują się starotestamentalne oczekiwania. Ma-

---

the Mount. Cambridge 1964 s. 188 oraz A. KOWALCZYK. *Wpływ typologii oraz tekstów Starego Testamentu na redakcję Ewangelii św. Mateusza*. Gdańsk 1993 s. 56 n.

¹³ Błogosławieństwa doczekały się bardzo bogatej literatury egzegetycznej oraz refleksji z zakresu duchowości. Wśród polskich autorów można wymienić: T. HERGESEL. *Osiem błogosławieństw. Istota życia chrześcijańskiego*. Wrocław 1999; L. STACHOWIAK. *Osiem błogosławieństw na tle pojęć etycznych mieszkańców Palestyny w epoce Chrystusa*. RTK 23:1976 z. 1 s. 49-59.

¹⁴ Na temat antytez szerzej piszą: S. CZYŻ. *Udoskonalenie starotestamentalnego Prawa (Mt 5,21-48)*. „Studia z Bibliistyki” 5:1990 s. 142-196; R. ZAWADZKI. *Antytezy Kazania na Górze (Mt 5,21-48) we współczesnej egzegezie*. CT 68:1998 nr 1 s. 23-65.

¹⁵ Prezentację nowego prawa rozwija: I. DUGANDŽIĆ. *Nova pravедnost*. Zagreb 1991 s. 28-46.

¹⁶ Por. D.S. NEW. *Old Testament Quotations in the Synoptic Gospels, and the Two-Document Hypothesis*. Atlanta, Georgia 1993 s. 17 n.

teusz wydaje się również uwzględniać oczekiwania, które były często akceptowane przez szerokie kręgi ówczesnego społeczeństwa, ale zostały wyrażone w literaturze apokryficznej. Autor Dokumentu Damasceńskiego w szczególny sposób był przywiązany do Prawa i posiadał przekonanie, że w czasach interwencji Boga przyjdzie ten, który wyjaśni Prawo (CD 6,6-9). Nowego Prawodawcy na wzór Mojżesza oczekiwali również Samarytanie. Jezus zatem staje na górze i tak jak Mojżesz ogłasza Prawo, które jest programem dla nowego ludu, gromadzącego się we wspólnocie Kościoła. W tym Kościele wyznaje się wiarę, dlatego w części eklezjalnej Ewangelii Mateusza (Mt 14,1-19,1) umieszczone zostało wyznanie Piotra pod Cezareą Filipową, które jest wyznaniem wszystkich przynależących do Kościoła. Zauważamy, że poglądy dotyczące posłannictwa Jezusa są zróżnicowane, jedni w nim widzą Jana Chrzciciela, inni Eliasza¹⁷, jeszcze inni Jeremiasza¹⁸. W wypowiedzi Piotra: „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego” (Mt 16,16) zawarta jest prawda o Synostwie Bożym Jezusa i Jego mesjańskim posłannictwie¹⁹. Z pewnością Piotr wyznając wiarę w Jezusa jako Mesjasza, posiadał wiele skojarzeń politycznych, stąd „Jezus zaczął wskazywać swoim uczniom na to, że musi iść do Jerozolimy i wiele cierpieć od starszych i arcykapłanów, i uczonych w Piśmie; że będzie zabity i trzeciego dnia zmartwychwstanie” (Mt 16,21). Mimo niepełnej jeszcze wiary Piotra, zostaje mu powierzona troska o Kościół. Jezus czyni to w obrazowy sposób, nadając Szymonowi nowe imię: Piotr (aramejskie Kefa), co oznacza skałę, opokę. Jezus prawdopodobnie w tym mo-

---

¹⁷ Zwiastunem czasów mesjańskich miał być Eliasza (Ml 3,1.23-24). Por. A. LESKE. *Ewangelia według Mateusza*. W: *Międzynarodowy komentarz do Pisma Świętego*. Red. W.R. Farmer. Warszawa 2000 s. 1180.

¹⁸ Jeremiasz ukazał się Oniaszowi, w czasie modlitwy (2 Mch 15,13). Por. W.C. ALLEN. *Critical and Exegetical Commentary on the Gospel according to S. Matthew*. V. II. ICC. Edinburgh 1985 s. 175.

¹⁹ Por. A. REBIĆ. *Błażeństwa*. Zagreb 1996 s. 11.

mencie wskazał na wzgórze, które znajdowało się w pobliżu Cezarei Filipowej. Następnie wskazał na świątynię poświęconą grecko-rzymskiemu bóstwu Pana²⁰, którą ubogacono tytułem Augusta²¹ i powiedział, że teraz będzie budował Kościół na fundamencie, którym będzie Piotr. Później wskazał grootę, która w tradycji ludowej uchodziła za przestrzeń wprowadzającą w krainę zmarłych i powiedział, że bramy Hadesu²², czyli siły zła i śmierci, nie są w stanie pokonać wspólnoty Kościoła. Ofiarowane klucze do królestwa niebieskiego są symbolem władzy, która ma charakter służebny, ponieważ jej zadaniem jest wszystkich należących do wspólnoty wprowadzić do rzeczywistości nieba.

Wątek mesjański będzie się rozwijał poprzez kolejne perykopy ukazujące Jezusa w działaniu, by osiągnąć swoje apogeum w czasie opisu procesu Jezusa. Tutaj prawda o mesjańskim posłannictwie Jezusa zostanie potwierdzona wobec Wysokiej Rady, kiedy najwyższy kapłan zapyta: „Czy Ty jesteś Mesjasz, Syn Boży?” (Mt 26,63), a Jezus objawi swoje posłannictwo w odpowiedzi: „Tak, Ja Nim jestem” (λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· σὺ εἶπας. πλὴν λέγω ὑμῖν) (Mt 26,64a). *Credo* zostaje uzupełnione o wyjaśnienie Jezusa: „Odtąd ujrzycie Syna Człowieczego, siedzącego po prawicy Wszechmocnego, i nadchodzącego na obłokach niebieskich” (Mt 26,64b). Wypowiedź setnika pod krzyżem staje się tylko potwierdzeniem prawdy już proklamowanej: „Prawdziwie, Ten był Synem Bożym” (Mt 27,

---

²⁰ Pan symbolizował wszechświat i uchodził za twórcę i władcę wszechrzeczy. Por. *Mała encyklopedia kultury antycznej*. Red. Z. Piszczek. Warszawa 1990 s. 561.

²¹ Por. J. MURPHY-O'CONNOR. *Przewodnik po Ziemi Świętej*. Warszawa 2001 s. 193; J.J. KILGALLEN. *Przewodnik po Ziemi Świętej*. Warszawa 2000 s. 75.

²² Obraz „bram śmierci” pojawia się w Ps 9,14; 107,18 lub „bram ciemności” w Hi 38,17. Por. S. CINAL. *Szeol. W: Leksykon. Zaświaty i krainy mityczne*. Kraków 1999.

54). Teraz Syn Boży dostępuje adoracji ze strony niewiast i jedenastu. Niewiasty spotykające Zmartwychwstałego „podeszły do Niego, objęły Go za nogi i oddały pokłon”. Podobnie: „Jedenastu zaś uczniów udało się do Galilei na górę, tam gdzie Jezus im polecił. A gdy Go ujrzeli, oddali Mu pokłon” (Mt 28,16). Gest adoracji Jezusa jako Syna Bożego na górze zamyka Ewangelię Mateusza.

3. JEZUS, SYN NAJWYŻSZEGO, MESJASZ-PROROK ZBAWICIELEM ŚWIATA

Łukasz w swojej Ewangelii i Dziejach Apostolskich odzwierciedla rozwój chrześcijaństwa poprzez Samarię w kierunku Syrii hellenistycznej, aż do Grecji i Rzymu. Prezentacja postaci Jezusa rozpoczyna się w Ewangelii Dzieciństwa. W scenie zwiastowania dowiadujemy się, że Jezus jest Synem Najwyższego oraz że jest Mesjaszem, ponieważ otrzyma tron Jego praojca Dawida (Łk 1,32). Funkcję zbawczą Jezusa podkreślają hymny liturgiczne²³. W *Magnificat* Maryja wielbi Boga, który jest Zbawcą (Łk 1,47), a w *Benedictus* Zachariasz zapowiada, że Izrael będzie wybawiony od nieprzyjaciół (Łk 1,71) oraz lud pozna zbawienie (σωτηρία) (Łk 1,77)²⁴. Funkcja zbawcza realizuje się w dziele uzdrawiania człowieka i wyzwania go z grzechu. Zacheusz, po przemianie życia, usłyszał z ust Jezusa: „Dziś zbawienie (σωτηρία) stało się udziałem tego domu, gdyż i on jest synem Abrahama. Albowiem Syn Człowieczy przyszedł szukać i zbawić to, co zginęło” (Łk 19,9-10).

---

²³ Szerzej na temat hymnów liturgicznych pisze: F. GRYGLEWICZ. *Teologia hymnów Łukaszowej Ewangelii dzieciństwa*. Lublin 1975.

²⁴ Bóg w Starym Testamencie był tytułowany określeniem zbawiciel (σωτηρ) (Pwt 32,15; Iz 12,2; 17,10; 25,9; 45,15; Ps 23,5; Mdr 16,7). Por. S. WŁODARCZYK. *Święty Łukasz. Teolog historii zbawienia*. Częstochowa 1995 s. 11.

Funkcję zbawczą Łukasz ukazuje poprzez prezentację wystąpienia Jezusa w Nazarecie²⁵, któremu nadał charakter programowy (4,16-30)²⁶. Cytat zaprezentowany w tym wystąpieniu składa się z fragmentu proroka Iz 61,1-2 z uzupełnieniem z Iz 58,6: „Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana” (4,18-19). Prawdopodobnie Jezus cytował szerszy fragment proroka Izajasza²⁷, a połączenie w formie cytatu może już pochodzić z Jezusowej interpretacji tekstu, którą przejęła tradycja²⁸. Jezus przez ten cytat proklamuje swoją misję mesjańską, która nawiązuje do powołania prorockiego i funkcji zbawczej. Rozpoczęcie realizacji proroctwa Izajasza oznacza proklamację czasów mesjańskich. Potwierdza to tekst odpowiadający na poselstwo Jana Chrzciciela: „Idziecie i donieście Janowi to, coście widzieli i słyszeli: niewidomi wzrok odzyskują, chromi chodzą, trędowaci doznają oczyszczenia i głusi słyszą; umarli zmartwychwstają, ubogim głosi się Ewangelię” (7,22). Jezusowa odpowiedź uczniom Janowym jest rozwinięciem proklamacji mesjańskiej o wątki nieobecne w tekście Izajaszowym. Należy go

²⁵ Marek analogiczny tekst posiada w 6,1-6, a Mateusz w 13,53-58. Łukasz przenosząc wydarzenie z Nazaretu na początek wystąpienia, nadaje mu charakter programowy dla dwudziela Łk-Dz. Por. H. MARSHAL. *The Gospel of Luke. A Commentary on the Greek Text. New International Greek Testament Commentary*. Grand Rapids, Michigan 1989 s. 177 n.

²⁶ U. BUSSE. *Das Nazareth-Manifest Jesu*. Stuttgart 1978; J.N. ALETTI. *Jésus a Nazareth (Lc 4,16-30) prophétie écriture et typologie*. W: *A cause de L'Évangile*. „Lectio Divina” 123:1985 s. 431-451.

²⁷ W synagodze czytano Prawo (seder), które było prawdopodobnie podzielone na cykl trzyletni oraz proroków (haftarah). Por. C.F. EVANS. *Saint Luke. TPI New Testament Commentaries*. London/Philadelphia 1990 s. 268.

²⁸ K. Mielcarek twierdzi: „Treści lekcji czytanej przez Jezusa nie można jednak uznać za historyczną, zwłaszcza jeżeli chodzi o formę”. TENZE. *Problematyka literacko-historyczna Łk 4,16-30*. RTK 35:1998 z. 1 s. 98.

zatem traktować jako uzupełnienie proklamacji mesjańskiej z Nazaretu.

Program ten był zaakceptowany przez mieszkańców Nazaretu (4,20-22) i prawdopodobnie stanowił wystarczające potwierdzenie mesjańskiego posłannictwa Jezusa dla Jana i jego uczniów. Następne słowa Jezusa wywołują jednak zgorzenie wśród słuchaczy. Łukasz przytacza słowa Jezusa odwołujące się do działalności dwóch wielkich proroków: Eliasza i Elizeusza, którzy realizowali swoje znaki wobec cudzoziemców. Wydaje się, że wyeksponowanie idei uniwersalnego posłannictwa Jezusa do wszystkich ludzi napotkało na największy opór w środowisku żydowskim. „Porwali Go z miejsca, wyrzucili Go z miasta i wyprowadzili aż na stok góry, na której ich miasto było zbudowane, aby Go strącić” (4,29). Odrzucenie Jezusa za głoszenie idei zbawienia wszystkich ludzi będzie się powtarzało w życiu Kościoła, który napotka na analogiczny opór Synagogi.

Łukasz wykorzystał schemat i w dużej mierze treść Ewangelii Marka²⁹, ale wprowadził również w trzech dużych blokach materiał własny: 1,5-2,52; 6,20-8,3; 9,51-18,14³⁰. W tych fragmentach możemy odnaleźć idee obecne w tekście programowym. Narodziny Jezusa mają charakter uniwersalny i dotyczą wszystkich ludzi, stąd prezentacja czasu narodzin w oparciu o wydarzenia w Imperium Rzymskim (2,1-2). Rodowód Jezusa zaczyna się od Adama, co podkreśla uniwersalizm Jezusowego posłannictwa (3,38). Do nowo narodzonego Jezusa przybywają pasterze reprezentujący warstwy uboższe społeczeństwa, co realizuje Izajaszowe prorocstwo o głoszeniu dobrej nowiny ubogim.

---

²⁹ Łukasz pomija z Mk fragment 6,45-8,26.

³⁰ Por. H. LANGKAMMER. *Ewangelia według św. Łukasza* (PŚSiNT). Lublin 2005 s. 8

Ewangelista Łukasz przytacza cztery cuda Jezusa, których opisów nie ma w innych Ewangeliach: wskrzeszenie młodzieńca z Nain (7,11-17); uzdrowienie kobiety pochylonej (13,10-17); uzdrowienie człowieka chorego na wodną puchlinę (14,1-6) oraz oczyszczenie dziesięciu trędowatych (17,11-19).³¹

Wskrzeszenie zmarłego młodzieńca z Nain jest odpowiedzią na oczekiwania zawarte w wypowiedzi udzielonej uczniom Janowym. W ten sposób Jezus prezentuje swoją moc boską i zapowiada własne zmartwychwstanie (24,7). W tym tekście zgromadzony tłum obdarza Jezusa tytułem „Wielki prorok”, co sugeruje Jego mesjańskie posłannictwo. Cuda uzdrowienia kobiety pochylonej i człowieka chorego na wodną puchlinę dokonują się w szabat, w ten sposób Jezus wykracza poza prawo szabatu, które traciło swe znaczenie z chwilą proklamacji czasu łaski. Wyjaśnienie zmiany statusu prawnego wraz z Jezusową proklamacją misji zbawienia ludzi znajdziemy w stwierdzeniu: „Aż do Jana sięgało Prawo i Prorocy; odtąd głosi się Dobrą Nowinę o królestwie Bożym i każdy gwałtem się do niego wdziera” (16,16)³². Warto zauważyć, że przejście między Prawem a Ewangelią nie dokonuje się w momencie wcielenia, ale w chwili proklamacji Dobrej Nowiny przez Jezusa, a więc od momentu wystąpienia Jezusa w Nazarecie.

W uzdrowieniu dziesięciu trędowatych realizuje się zapowiedź skierowana do uczniów Jana, że trędowaci dostąpią oczyszczenia. O wiele jednak ważniejszy wątek to fakt wdzięczności okazany przez Samarytanina, który upadając na twarz przed Jezusem, wyznał wiarę w Niego (17,16). Jezus skieruje do niego słowa: „Wstań, idź, twoja wiara cię uzdrowiła (σέσωκέν)” (17,19). Zbawienie zatem stało się udziałem przedstawiciela

---

³¹ Por. T. HERGESEL. *Jezus Cudotwórca*. Katowice 1987 s. 204.

³² Sformułowanie zdobywania królestwa Bożego gwałtem może posiadać anty-zelocki sens. Por. C. MEARNS. *Realized Eschatology in Q? A Consideration of the Sayings in Luke 7.22, 11.20 and 16.16*. Scot. Journ. of Theol. 40:1987 s. 197.

największego spośród ówczesnych wrogów Żydów, a więc jest dostępne dla wszystkich. Podobnie miłosierny Samarytanin realizuje praktycznie Ewangelię Jezusa, okazując pomoc pobitemu człowiekowi przy drodze (10,30-37). Łaska darowania win może być udziałem nawet największych grzeszników, co widzimy na podstawie przypowieści o miłosiernym Ojcu (15, 11-32). Jest to realizacja proroctwa Izajasza o roku, czyli czasie łaski od Pana, proklamowanej przez Jezusa w Nazarecie. Apogeum Bożej łaski doświadczamy w obietnicy danej łotrowi na krzyżu: „Dziś ze Mną będziesz w raju” (23,43)³³.

Temat zbawienia wprowadzony zostaje również przez pytania anonimowych słuchaczy Jezusa. „Raz ktoś Go zapytał: Panie, czy tylko nieliczni będą zbawieni? On rzekł do nich: Usiłujcie wejść przez ciasne drzwi; gdyż wielu, powiadam wam, będzie chciało wejść, a nie będą mogli” (Łk 13,23-24). Po odejściu bogatego młodzieńca, który nie skorzystał z propozycji zbawienia, Jezus usłyszał pytanie: „Któż więc może być zbawiony? Jezus odpowiedział: Co niemożliwe jest u ludzi, możliwe jest u Boga” (Łk 18,26-27). Pytania te mogą być echem katechezy prowadzonej we wspólnocie Kościoła, gdzie kolejne etapy poznawania *credo* dokonywało się przez stawianie pytań i dawanie odpowiedzi w oparciu o naukę Jezusa.

Ewangelista Łukasz od 9,51 do 8,14 prezentuje nam Jezusa w drodze do Jerozolimy, gdzie dokonają się najważniejsze wydarzenia zbawcze: „Oto idziemy do Jerozolimy i spełni się wszystko, co napisali prorocy o Synu Człowieczym. Zostanie wydany w ręce pogan, będzie wyszydzony, zelżony i opluty; ubiczują Go i zabijają, a trzeciego dnia zmartwychwstanie” (Łk 18,31-33)³⁴. Sformułowanie to zostanie rozwinięte o aspekt zbawczy i przesłanie uniwersalne w końcowym *credo*: „Tak jest

---

³³ Łukasz eksponuje ten dzień, w którym działa Bóg i dokonuje się zbawienie ludzi (2,11; 4,21; 5,26; 19,9). Por. A. POPOVIĆ. *Biblijske teme*. s. 153.

³⁴ Por. S. WŁODARCZYK. *Święty Łukasz. Teolog historii zbawienia*. s. 44.

napisane: Mesjasz będzie cierpiał i trzeciego dnia zmartwychwstanie; w imię Jego głoszone będzie nawrócenie i odpuszczenie grzechów wszystkim narodom, począwszy od Jerozolimy” (Łk 24,46-47). To *credo* zostanie uzupełnione w Dziejach Apostolskich o stwierdzenie: „Ten Jezus, wzięty od was do nieba, przyjdzie tak samo, jak widzieliście Go wstępującego do nieba” (Dz 1,11). Tutaj, w Jerozolimie w dniu pięćdziesiątnicy (Dz 2,1-13) Kościół zostaje zaproszony do kontynuacji misji Jezusa proklamowanej w Nazarecie, czynienia ludzi wolnymi od grzechu i niesienia łaski mocą Ducha Świętego. Piotr w czasie swojego pierwszego wystąpienia odnajduje uzasadnienie niesienia posłannictwa zbawienia w proroku Joelu: „Każdy, kto wzywać będzie imienia Pańskiego, będzie zbawiony”³⁵. Następnie proklamuje podstawowe *credo*, gdy mówi: „Tego Męża, który z woli, postanowienia i przewidzenia Bożego został wydany, rękami bezbożnych przybiliście do krzyża i zabiliście. Lecz Bóg wskrzesił Go, zerwawszy więzy śmierci” (Dz 2,23-24). Dalej, po dłuższej argumentacji uzasadniającej zmartwychwstanie Mesjasza, dodaje: „Tego właśnie Jezusa wskrzesił Bóg, a my wszyscy jesteśmy tego świadkami. Wyniesiony na prawicę Boga, otrzymał od Ojca obietnicę Ducha Świętego i zesłał go” (Dz 2,32). W drugiej mowie Piotr uzupełnia fundamentalne *credo* o wątek pasyjny, wyjaśniając, że prorocy zapowiedzieli: „Mesjasz będzie cierpiał” (Dz 3,18). Piotr oficjalnie potwierdza głoszone *credo* wobec Sanhedrynu, czyli najwyższej ówczesnej władzy religijnej w Izraelu: „Niech będzie wiadomo wam wszystkim i całemu ludowi Izraela, że w imię Jezusa Chrystusa Nazarejczyka – którego wy ukrzyżowaliście, a którego Bóg wskrzesił z martwych – że przez Niego ten człowiek stanął przed wami zdrowy. On jest kamieniem, odrzuconym

---

³⁵ Sposób dostosowania cytatu do mowy Piotra prezentuje: G.J. STEYN. *Septuagint Quotations in the Context of the Petrine and Pauline Speeches of the Acta Apostolorum*. Kampen 1995 s. 79.

przez was budujących, tym, który stał się głowicą węgła. I nie ma w żadnym innym zbawienia, gdyż nie dano ludziom pod niebem żadnego innego imienia, w którym moglibyśmy być zbawieni” (Dz 4,10-12). Wiarę w zbawienie wyznaje Szczepan, gdy zbliża się jego męczeństwo: „Widzę niebo otwarte i Syna Człowieczego, stojącego po prawicy Boga” (Dz 7,56). W misję pierwotnego Kościoła wpisuje się Paweł, który w Antiochii Pizydyjskiej wyznaje, że głosi Jezusa jako Zbawiciela (Dz 13,23). Reasumując, Łukasz przedstawia w Dziejach rozszerzanie się Kościoła i jego funkcji zbawczej aż do Rzymu, co jest realizacją misji przedstawionej przez Jezusa w Nazarecie.

Zakończenie

Spoglądając na prezentowane wyznanie wiary przez poszczególnych ewangelistów, możemy zauważyć, że podstawowe *credo* było wspólne dla całego pierwotnego Kościoła. Wszyscy ewangelisti przedstawiają Jezusa jako Mesjasza i Syna Bożego. Jednak każdy z nich zaprezentował wyznanie wiary w trochę odmienny sposób. Marek sugeruje stopniowe rozpoznawanie Jezusa poprzez jego naukę i czyny. W połowie Ewangelii pragnie, by czytelnicy wyznali wiarę w Jezusa jako Mesjasza, a po wydarzeniu krzyża, by już uznawali Jezusa jako Syna Bożego. Mateusz od początku swojego utworu przedstawia nam Jezusa jako Mesjasza i Syna Bożego, ale pragnie abyśmy tę prawdę potwierdzili wraz z Piotrem pod Cezareą Filipową (Mt 16,16), a więc w centrum Ewangelii. Zatem sposób prezentacji *credo* przez Mateusza jest oparty na strukturze koncentrycznej. Na początku w Ewangelii Dzieciństwa dowiadujemy się, że Jezus jest Mesjaszem i Synem Bożym, prawda ta zostaje potwierdzona na końcu w wyznaniu Jezusa wobec arcykapłana (Mt 26,63), a w centrum pod Cezareą Filipową jest uroczyste proklamowanie *credo* poprzez wypowiedź Piotra. W dziele

Łukasza spotykamy również podobne koncentryczne rozwiązanie proklamowania *credo*, ale musimy uwzględnić łącznie dwa utwory: Ewangelię i Dzieje Apostolskie³⁶. Z Ewangelii Dzieciństwa (Łk 1,32) dowiadujemy się, że Jezus jest Synem Bożym i Mesjaszem, prawda ta zostaje potwierdzona wobec Wysokiej Rady (Łk 22,66-71) i proklamowana uroczyście przez Jezusa w momencie wniebowstąpienia (Łk 24,46-47). Podstawowe *credo* zostanie uzupełnione o prawdę wstąpienia do nieba i zstąpienia z nieba Jezusa, przedstawioną na początku Dziejów Apostolskich (1,11) oraz w zaprezentowanych mowach Piotra w dniu zesłania Ducha Świętego (Dz 2,14-36), po uzdrowieniu chromego (Dz 3,12-26) i w wystąpieniu przed Sanhedrynem (Dz 4,1-12). Łukasz wyeksponuje jeszcze w swoim dziele ideę zbawienia, która pojawi się w hymnie *Benedictus* (Łk 1,77), będzie proklamowana w wystąpieniu Jezusa w Nazarecie (Łk 4,16-21) i przypomniana na końcu Dziejów Apostolskich (Dz 28,28).

W oparciu o te ogólne schematy prezentacji wiary w Jezusa ewangeliści kształtowali przekaz tradycji w swoich utworach. Jest to zatem klucz do właściwego odczytania przesłania orędzia Ewangelii i Dziejów Apostolskich. Warto zauważyć, że ewangeliści dostosowali prezentację *credo* do środowiska odbiorców, co stanowi wyzwanie dla próby podjęcia dzieła nowej ewangelizacji.

---

³⁶ Argumenty za łącznością Ewangelii Łukasza i Dziejów Apostolskich przedstawia W. RAKOCY. „*Będziecie moimi świadkami...*” (Dz 1,8). W: *Wprowadzenie w myśl i wezwanie ksiąg biblijnych*. T. 9: *Dzieje Apostolskie. Listy św. Pawła*. Warszawa 1997 s. 14-16.